

LUBLIN

Najstarsze ślady osadnictwa pochodzą z VI w.

w XIII w. na Wzgórzu Zamkowym została wybudowana pierwsza murowana budowla – Donżon

Donżon - wieża łącząca w sobie główne funkcje
mieszkalne i obronne, przez co zamieszkiwana była
w czasie pokoju

W roku 1317 Władysław Łokietek nadaje Lublinowi
prawa miejskie

Dymitr Detko

Kazimierz Wielki

Łucznik

Dwa żołnierza w lubelskim getto

Zaczęli budować w 1941
Metraż 270 hektarów

Okolo 1 500 000 więźniów

5 kamer gazowych

Okolo 360 000 zginęło

The End

czesnośredniowieczny Lublin powstał na lessowych wzgórzach. Wijąca się między wzgórzami rzeka Czechówka, której pływające nieopodal Bystrzyca i Czerniejówka dostarczały wody, ryb a także miały znaczenie obronne. Najstarsze ślady osadnictwa pochodzą z VI w., a w XIII w. na Wzgórzu Zamkowym została wybudowana pierwsza murowana budowla – Donżon. W roku 1317 Władysław Łokietek nadaje Lublinowi prawa miejskie. Herbem miasta staje kozioł. Po najeździe Tatarów w 1341, Kazimierz Wielki postanawia wybudować w Lublinie zamek i otoczyć go murem obronnym. Do dziś podziwiać można Kaplicę Trójcy Świętej, Bramy Krakowską i Grodzką, Basztę Łotwicką zwaną Półokrągłą a także fragmenty Baszty Żydowskiej i kilka pomniejszych elementów.

Średniowieczny Lublin był położony na najważniejszej trasie Rzeczypospolitej, szlaku pomiędzy Krakowem a Wilnem. 1 lipca 1569 roku na Zamku podpisana została Unia Lubelska, czyli międzynarodowa umowa pomiędzy Królestwem Polskim i Wielkim Księstwem Litewskim. Utworzona Rzeczpospolita Obojga Narodów posiadała wspólnego monarchy, herb, sejm, walutę, politykę zagraniczną i obronną. Zachowano odrębność skarbu, urzędów, wojska i sądownictwa. Obrady sejmu trwały od stycznia. Posłowie Litewscy obozowali w miejscu gdzie dziś znajduje się Plac Litewski.

Jej położenie miasta na pograniczu ówczesnego państwa powodowało częste najeźdy z zachodu przez Litwinów, Jaćwingów, Rusinów i Tatarów. I tak na przełomie stycznia i lutego 1341 roku, po nieudanej próbie sforsowania Wisły siły tatarskie wraz z posiłkami ruskimi, które prowadził [Dymitr Detko](#), wycofały się w kierunku Lublina. Najeźdźcy rozlali się po ziemi lubelskiej, grabiąc i mordując. Oblegli także gród lubelski i puścili z powrotem stojące obok niego nieufortyfikowane miasto. Mimo że gród miał wówczas tylko drewniane umocnienia, dzięki pomocy mieszkańców wytrzymała oblężenie, które trwało od 8 do 12 dni.

Dotycząco odstąpienia Tatarów od Lublina istnieją dwie hipotezy. Pierwsza mówi o tym, że [Kazimierz III Wielki](#) stoczył bitwę z Tatarami we wsi nieopodal Lublina na prawym brzegu Bystrzycy, rozbijając ich główne siły. Wskazywane w literaturze nazwy tej bitwy miały się wzięć późniejsza nazwa wsi, a następnie dzielnicy Lublina, [Tatary](#). Druga mówi o odstąpieniu Tatarów od Lublina po śmierci ich dowódcy, który miał zginąć od strzały lubelskiego łucznika.

Niemcy wkroczyli do Lublina 18 września 1939 roku. Już w listopadzie rozpoczęły się pierwsze aresztowania, łapanki, deportacje i egzekucje. Symbolem okupacji stało się więzienie na Zamku oraz siedziba gestapo "Pod Zegarem", zaś w październiku 1941 rozpoczęto budowę wielkiego obozu koncentracyjnego na Majdanku. Zamieszkujących w Lublinie Żydów Niemcy zamknęli w getcie obejmującym znaczną część dzielnicy żydowskiej. W kwietniu 1942 roku zostali deportowani do obozów zagłady w Treblince, Sobiborze, Bełżcu i na Majdanek. Liczbę ofiar tego ostatniego szacuje się na około 360 tys., z czego 40% to ludność żydowska.

W maju 1944 roku Lublin był zwolniony od niemieckiej okupacji